

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA CACATUA

per PRAT

Un xicot mariner, en un port llunyà, tingué l'avinentesa d'adquirir una cacatua, pagant-ne una pipa vella, una ampolleta de mistela i tres clauets.

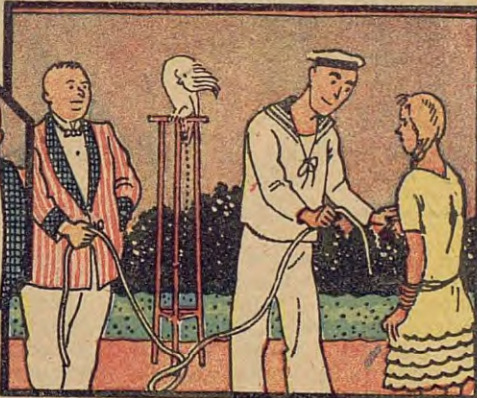
Malgrat que la cacatua sigui un ocell al qual costa molt de fer enraonar, el seu amo va esmerçar-hi tot el viatge de tres mesos fins que ho conseguí.

D'arribada a Barcelona cuità visitar el seu bon amic Fulgenci i família, als quals féu ofrena de la curiosa au. Que en van estar tots, de contents!

Feren quedar el nou arribat a dinar amb ells, i ja estaven acabant la digestió, que la cacatua encara no havia obert el bec.

Veient el foraster que, en Fulgenci i família posaven en quarantena les facultats oratòries del ocell, volgué provar-els-hi la bona qualitat del seu present.

I per conseguir-ho, els féu posar la cacatua sobre una corda que calia gronxar. L'ocell no piulava. — Més fort — indicava el mariner.

La cacatua començava a fer cara de pomes agres; callava prou enfeinada per arrapar-se a la corda i sentint iniciar-se símptomes de mareig.

A les ordres del foraster el sacceig anava accentuant-se i l'ocell feia els equilibris més estrafalaris, fins que llençà una exclamació ben rodona.

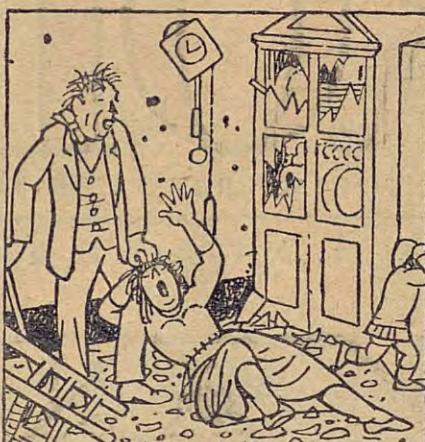
Aquella frase tan ben construïda i que tingué tan poc èxit, és la sola que el mariner li havia pogut fer aprendre de pronunciar.

UNA BONA TÀCTICA

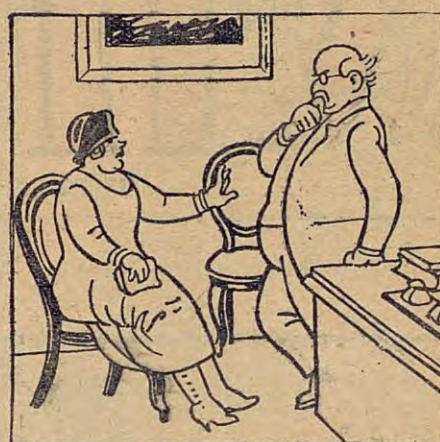
per APA

En Badó era allò que se'n diu un borratxi. I d'aiguarent, que diuen és una de les borrateres pitjors! Per una resta de pudor, no era dels que van a la taverna. A casa mateix s'engolia cada nit l'ampolla de la mala beguda.

Però això que fins a cert punt era un avantatge perquè estalviava un bon troç de malicència pública, era pitjor per a la seva esposa, la qual era sovint víctima d'aquell estat d'irascibilitat produïda per l'alcohol.

Per bé que molt pacient, l'esposa arribà a creure que ja n'havia prou i massa de rebre i cercant un remei anà a veure el metge per tal que ell rumiés la manera de desvesar en Badó de vici tan arrelat i repugnant.

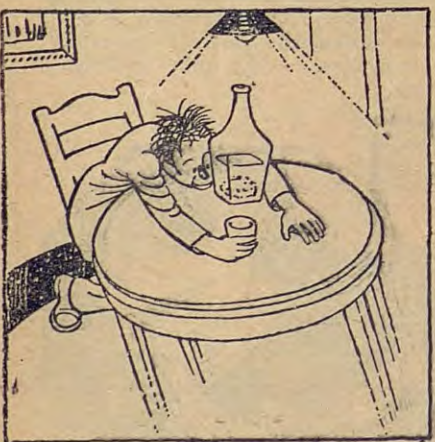
El doctor l'aconhortà com pogué i li prometé de cercar un mitjà de corregir dissimuladament el seu marit, car prou sabia que a les clares res no podria aconseguir. I tal com prometé ho féu: tota la nit se la passà estudiant.

Mes en debades. L'endemà tot passejant per la platja, se li acudí sobtadament una idea que li semblà podria ésser salvadora pel viciós. Agafà unes pedretes violades i lluentes i un cep arribat a casa, les ficà en una capseta.

Seguidament se'n anà a veure en Badó i li digué: — Ja sé que beveu un xic massa i que després us enfutismeu extraordinàriament. Us tinc de dir que si continueu trascolant aiguarent d'aquesta manera, teniu poca vida...

Però si cada dia tireu a l'ampolla una d'aquestes pedretes meravelloses sense retirar la del dia anterior, l'aiguarent no us farà mal i podreu anar bevent molts anys. — El borratxo ho va fer així uns quants dies i tot seguia igual.

Mes, de mica en mica, l'ampolla es va anant omplint. Cada dia una nova pedra restava el seu volum a l'aiguarent i al cap d'un quant temps l'ampolla va ésser plena del tot. Així insensiblement, en Badó va disminuir la dosi, fins...

que arribà a suprimir la beguda. I aleshores compregué el mal que havia fet a la seva esposa i la vergonya que el seu estat havia causat a la filla, i fortament penedit, regregrà efusivament el doctor pel truc de les pedretes.

GUDBRAND DEL MUNTANYOL

(Conte noruec)

Dibuixos d'En CORNET

per P. P. UBACH

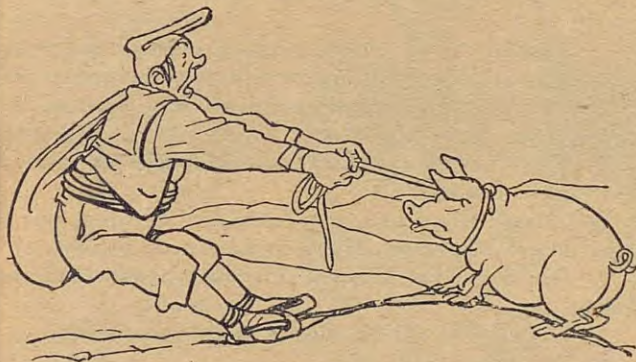

I havia un home anomenat Gudbrand que tenia una masia en un indret bonic apartat i sobre mateix d'un muntanyol. Kari es deia la seva muller i vivien molt ben avinguts en la casa, que si bé no era molt gran hi eren molt feliços amb llurs fillets. A més tenien dues vaques i sempre cent escuts arreconats.

Un matí, Kari va dir al seu espòs: — Em plauria moltíssim tenir poc o molt diner sobrer per poguer oferir-nos alguna despesa extraordinària, car mai per mai hem de tocar els cent escuts del bagul. Com sigui que no tenim necessitat de dues vaques, he pensat que podries anar a ciutat a vendre la més vella. Cent escuts els en treuràs, i així, al mateix temps que tindrem diner sobrer, m'estalviaràs feina, puix només en tindrè de cuidar una. — Gudbrand trobà molt enraonada la proposició i marxà amb la vaca.

Quan arribà a ciutat era ja massa tard i la fira acabada, però com que Gudbrand tenia bon caràcter, es digué: Què hi fa? Ens en tornarem a casa. — I t'el dit, tal fet.

Bon tros carretera enllà s'aturava a reposar, fadigat que ja es trobava, quan s'escaigué passar per aquell indret un gitano que duia un cavall a vendre: — Que bé m'aniria ara una cavalcadura! — medità Gudbrand, i, proposat i acceptat el canvi, nostre home hi muntà sobre fins que, seguint fent camí, trobà un masover que anava a vendre un porc: — Quin

garri més gras! — digué, i com sigui que ja no estava fadigat, féu truques amb el seu cavall.

Però la bèstia no volgué seguir el seu rescent propietari, i Gudbrand suava de tenir-lo d'arrossegar, fins que, trobant un pastor que duia una cabra, aquesta substituï el porc.

Poc després, Gudbrand ja pensava: — Què en faré de la llet d'aquesta cabra, tenint com tinc una vaca? — I tot fent aquests pensaments es topà amb un home que conduïa un moltó: — Fet i fet és millor un moltó que una cabra — pensà, i féu barates.

Continuava la seva via quan s'adonà de la magnífica oca que hi havia en una cort arran de la ruta, i ben aviat fou seva a canvi del moltó: — Per Nedal la farem farcida — es deia satisfet, però com que la tenia de dur a braç i era molt feixuga i estava freturosa, féu canvis amb un pollastre sapat.

Amb tot això es trobava encara lluny del muntanyol i es sentia el ventrell molt prim, però no veia manera d'omplir-lo, car, pensant vendre la vaca, no s'havia endut diners de casa seva.

Acabà venent-se el pollastre: — Val més no tenir un pollastre que morir-se de fam! — es deia, entrant tot satisfet a l'hostal.

A l'hostal es trobà amb un pagès, conegut seu, al qual contà tot ço que li havia succeït: — Ai, la vostra muller, Gudbrand, com vos les mesurarà!

— I ca! — féu ell. — Tinc una esposa que troba ben fet tot el que jo faig.

— Quan voleu apostar que avui no us rebrà tan amablement com de costum?

— Cent escuts que tinc guardats — saltà en Gudbrand, i amb poques paraules més la juguesca quedà en ferm.

Emprengueren tots dos el camí cap a la masia, i arribats

que hi foren, l'amic de Gudbrand restà a la porta per escoltar el què passaria dins la casa.

— Bona nit — féu Kari, en veure el seu marit. — Gràcies a Déu que ja estàs de retorn. I doncs, com ha anat a ciutat?

— Així, així. Com sigui que no he trobat comprador per la vaca, l'he canviada per un cavall.

— Molt bé — fa ella. — El podrem fer treballar enganxant-lo a un carro. Mira, ja pots menar-lo a l'estable.

— Es que no el tinc perquè, camí enllà, l'he baratat per un garri.

— Jo hauria fet igual. El salarem. Apa, fica'l a la cort.

— Es que tampoc el porto, perquè l'he donat per una cabra.

— Que bé has obrat. Tindrem llet i formatge, tant que m'agrada. Porta-la al corral.

— Ja veuràs, és que he cregut convenient fer truques amb un moltó.

— Ben pensat, tindrem llana per fer-nos bons abrighalls. Vinga el moltó.

— Mira que és cas! L'he donat per una oca grassa com un toixó.

— Ai, que bé. De la ploma n'omplirem coixins. Fes-la entrar al galliner.

— L'oca tampoc la tinc, perquè l'he canviada per un pollastre.

— Magnífic. Tindrem cada matí un bon despertador. A veure'?

— Imagina't que tampoc el porto, doncs com sigui que tenia gana, l'he venut per poguer menjar.

— Alabat sigui Déu — exclamà Kari. — Tot el que fas és talment com jo desitjo.

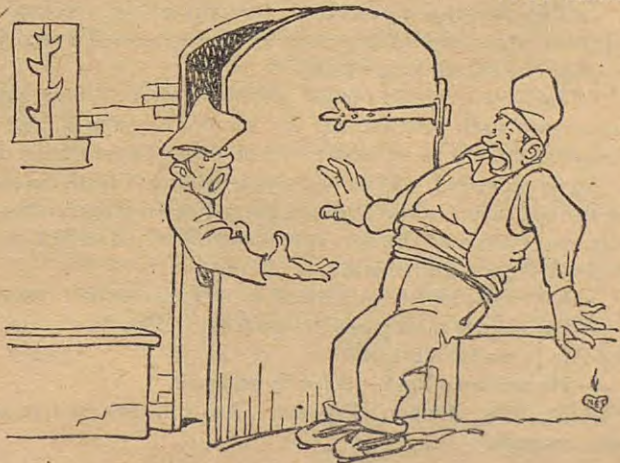
I Gudbrand, traient el cap defora el portal i allargant la mà, digué al seu company que es trobava fet un enze idiotitzat per l'admiració;

— Vinguem els cent escuts.

I els cent escuts vingueren bitllo-bitllo.

I ve't aquí com l'amor de la seva muller, féu guanyar a Gudbrand del muntanyol, tot ço que li havia fet malversar la seva badoqueria

P. P. UBACH

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

CAPÍTOL PRIMER

En un petit i tranquil reialme hi havia un Rei molt bo i molt estimat de tots els seus vassalls per la bondat del seu cor, l'esperit de justícia que inspirava totes les seves accions i les moltes caritats que feia.

A guanyar-se l'amor dels seus súbdits hi contribuïa molt la seva filla Bellamor, qual nom li esqueia de debò, car de donzelles més belles que la nostra princesa poques o cap se n'havien vistes mai, i de més amorosa dels pobres i dels infants, cap més donzella tampoc seria trobada.

Més Bellamor tenia una pena, una pena fonda que li rosegava el cor i que li eixia en sospirs delators del seu pit, trobant-se asseguda prop del mirador del jardí de les roses del Palau, un dels més bells jardins de l'encontrada que el senyor Rei el seu pare li havia fet arreglar, omplint-lo de desmaïs, baladres i munió de rosers florits, de lo qual prenia el nom de jardí de les roses.

El mirador s'extenia damunt una plana tota extesa aquells dies d'ametllers florits, qual bellíssim espectacle no podia arrencar a la princesa Bellamor en aquells moments altres exclamacions que sospirs de pesar.

La bona Constança, la carinyosa cambrera i fidel amiga que l'acompanyava, no deixava d'observar el posat trist i concirós que tenia d'uns quants dies ençà, i extranyada de què la princesa Bellamor, senyora seva, encara que també amiga, no li hagués fet confidència dels seus pesars, aprofitant l'haver deixat Bellamor escapar un sospir, li preguntà:

— Sofriu, altesa?

— No sofreixo, no, Constança — respongué la princesa, que pretenia dissimular la seva pena aplicant-se a l'estudi de la lliçó que li havia assenyalat el seu preceptor.

— Es que us veig tota consirosa des de fa dies i us sento sospirar a cada instant.

— Es sense pensar, que sospiro — respongué Bellamor. — Potser en té la culpa la lliçó. El meu preceptor em vol fer aprendre l'«Eneida» de memòria, i encara no he pogut passar de la primera estrofa... Més si em deixessin ara tota sola... Sento que em convé una estona de quietud, Constança.

La Constança, que gustava de complaure a la princesa en totes ses coses, creient que ço li faria bé, s'apressà a recollir la labor que estava fent, i es retirà.

— Tampoc es veu! — digué Bellamor en trobar-se sola esguardant amb llibertat des del mirador cap a la plana. — Tampoc es veu! I tant que el cor m'ho deia que avui haig de tornar-lo a veure! — afegí per a ella mateixa; i restà tan ensimismada, que l'entrada del seu patge Faneló li donà un ensurt, que cuità a dissimular dessota el llibre de la lliçó que s'acostà depressa a la cara.

— Què vols, Faneló — li digué en reposar-se de l'ensurt.

— Són només dues paraules, princesa. M'ha dit el... la... Bo! Ara ja no me'n recordo!

— No te'n recordes? — li féu la princesa.

— Sí... No... Calleu... Espereu... Ara sí... Ara sí que no me'n recordo.

— Però sempre et passa el mateix!...

— Es ben veritat — respongué en Faneló. — Ja veig que també us en haveu adonat. Em donen un recado i, ja està. Al cap d'un instant ja m'ha fugit.

— Es que no poses atenció, ni tens memòria — li féu benèvolament la princesa.

— Que no tinc memòria dieu? No digueu això, madamisel·la. De memòria en tinc com el primer; solament que no'm recordo de les coses.

— Doncs vés i torna a preguntar el que em venies a dir.

En Faneló, tot content d'haver sortit tant bé de l'ensopagada de la seva memòria, anava a entornar-se'n quan, de sobte, se li ocorre que tampoc es recorda del qui l'ha enviat.

Bellamor, una mica contrariada per l'extremada debilitat de la memòria del seu patge, li va dir posant-se un xic seriosa:

— Això ja és una mica massa! T'hauré de treure del meu servei.

— Ai pobre de mi! — féu en Faneló. — Mireu que en sóc de desgraciat! Vós em voleu treure de patge i el senyor preceptor m'ha dit que si trigava a tornar-li la resposta m'estimaria un pam les orelles!

— Vaja! No veus que tu mateix ho dius que és el preceptor que t'ha enviat?

— Calleu, calleu, bona damisel·la! Es ben veritat que ha sigut ell qui m'ha enviat. Ho veieu ara si no tinc memòria?

— Déu te faci bo! I bé, què és el que t'ha dit el teu preceptor?

— Ço que m'ha dit? Oh, això ja és demanar massa!

— Tampoc ho saps?

— Prou que ho sé; i ben present que ho tinc; però... però no me en recordo.

— Vés, vés; pobre Faneló, i que Déu et beneeixi.

— Bé, doncs; Vaig a preguntar-ho; i ja veureu com aquest cop no se m'esborrarà; perquè ja sé com ho faré. — I se'n va anar saltant i cantant per l'èxit de la seva comanda.

En trobar-se novament sola Bellamor tornà als seus pensaments. Mirà altre cop cap a la plana, i va dir-se: Tampoc avui. Perquè l'havia de veure aquell dia que l'atzar el féu passar per aquí? Si ja no havia de tornar a veure'l més! Si a voltes dubto de si només va ésser que un somni.

El vell preceptor vingué a torbar el trist soliloqui de la princesa dient-li:

— Altesa; el patge no us ha preguntat a on volieu donar la lliçó avui?

— No se n'ha recordat gens de ço que li heu dit; però no el renyeu, us ho prego.

— Cal confessar que això no és seriós, — respongué el preceptor. — També jo voldria no haver-lo de renyar; però no tindrè més remei. El meu càrrec de preceptor de vostra altesa m'obliga a ésser rigorós i ho haig de ésser mal no vulgui... Comencem, altesa?

A Bellamor li sorprengué, encara que no hi havia per què sorprendre-la, la invitació del preceptor; i mostrà la seva sorpresa dient-li:

— Tan aviat? Per què no esperem més tard?

— Perquè l'hora és aquesta i vós ja sabeu que haig d'esser complidor rigorós...

— Sí, sí, ja ho sé... Però si us volguessiu esperar fins més tard, avui, — suplicà Bellamor infantívolament.

— No m'ho demaneu, altesa, que ja sabeu que en això sóc molt...

— Sí, ja ho sé; molt rigorós, però deixeu-me repassar la lliçó una estoneta més.

— Està bé. Si és per això, repasseu-la. — I la deixà en pau anant a asseure's a un setial apartat, a llegir en el seu llibre tot esperant que s'acabi el repàs.

A Bellamor no li plaïa pas que el preceptor li fes companyia; l'excusa del repassar la lliçó era perquè la deixés sola amb les seves penes i les seves esperances; aixís és que per dos o tres vegades s'hi va acostar per dir-li que se n'anés i cada vegada va retrocedir. Per últim va decidir-se a fer remor pels voltants d'on seia el preceptor, per veure si aixís ell li donava peu per invitar-lo a retirar-se d'allí. I ho va lograr, verament; car el preceptor, distret de la seva lectura per la maniobra de la princesa, li preguntà:

— Ja heu repassat?

— Es que... volia dir-vos... que si de càs... no us hagués de sapiguer greu... — féu la princesa.

— Què dieu, altesa?

La princesa, no sabent com sortir-se'n, esbotzà lo més malament que va saber; tal com acostuma a succeir en semblants ocasions:

— Vull dir que si us en anessiu d'aquí, fóra millor. — I en veure el disbarat que havia dit restà tota escorreguda.

— Això em dieu a mi? Al vostre preceptor el treieu del costat vostre d'aquesta manera?...

Bellamor va commoure's tota, i va interrompre al preceptor dient:

— Oh, bon preceptor! No us enfadeu pas, car jo ho he dit sense cap malfícia, ho podeu ben creure... No em tingueu rancúnia; que era només que per poder estudiar millor la lliçó que us convidava a retirar-vos.

— La lliçó, dieu, altesa? Per estudiar millor la lliçó? — respongué el preceptor, amb esguard esbrinador.

Bellamor no sabia què fer ni què dir; hauria volgut ésser colgada deu pams sota terra, i per altra part li trigava el temps de que la deixessin sola allí.

— Sí, la lliçó... — respongué abaixant els ulls plena de confusió.

Mes, de sobte, alçà el cap i corregué prest envers el mirador, dient:

— No sentiu? — Però retornant amb la mateixa ingenuïtat a prop del preceptor, afegí, a l'acte, amb gran decepció: — També m'he enganyat aquesta vegada!

El preceptor, endavant tot seguit ço que passava pel cor de la princesa, va dir amb certa sorna carinyosa:

— La lliçó, eh? Ah! Ja entenc ara quina mena de lliçó és aquesta!

I reprimint-se tot seguit, car veia que no era aquell el camí que més convenia amb la seriositat del seu càrrec, va callar sobtadament, i prenent un altre aire, va dir:

— Veïam; atanseu-vos, si us plau, altesa.

Bellamor no sabia de quin cantó girar-se, tal era lo sofocada i confosa que estava, i poc a poc anà acostant-se cap al preceptor amb els ulls tots baixos.

— Senyor preceptor... — va dir-li.

El preceptor no estava més serè que la seva deixeble, i es dolia de les penes de la princesa gairebé tant com ella mateixa; fent el cor fort però, i afectant una severitat que era lluny de sentir, va dir-li:

— Hauríeu d'explicar-me què cosa és la que us ha fet anar tant corrents cap el mirador... No m'ho voleu dir?

Bellamor, tota escorreguda, respongué:

— No era res...

— No era res, no era res! — li va dir interrompent-la. — Aixís és com responen sempre les donzelles que se les pregunta per què corren vers els miradors... — Però benaviat no pogué sostenir la

seva severitat, i canviant el to de sa veu, va exclamar: — Pobra Bellamor!

En notar la transició del seu preceptor, Bellamor restà desconcertada, i li preguntà que per què la compadia.

— Perquè conec que sofriu — li va respondre el preceptor.

Bellamor se'n va fer la sorpresa de les paraules del seu preceptor; però en insistir aquest va restar muda fixant els ulls en terra.

— Ho veieu com ho endevino? No m'ho volgueu negar, altesa, no li volgueu ocultar a aquest vellet que us estima tant. Feume-la sense témer, la primera confidència del primer amor, bona princesa!

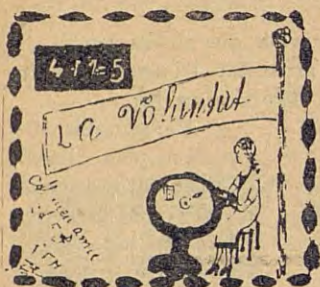
Bellamor no es volia donar encara i va respondre a l'amorosa invitació del seu preceptor amb unes quantes paraules banals que res concretaven de lo que estava passant en son interior.

(Continuarà)

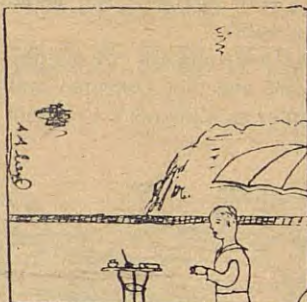
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 508 — JOSEFINA FERRATER

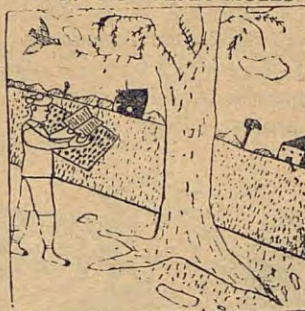
Lo que prefereixo fer
és l'estudiar
ma divisa és
«La voluntat».

N.º 509 — ANTONI ALIER

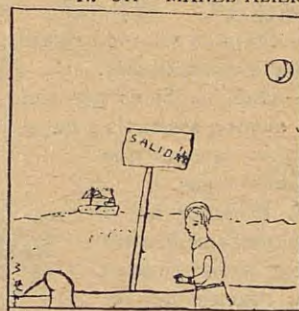
A mi m'agrada estudiar
tots els jorns de la setmana
mes arribant el divendres
VIOLET i llegir m'encanta.

N.º 510 — PEPET MOLES

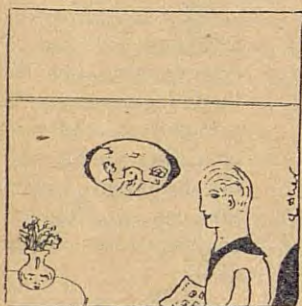
A mi m'agrada molt estudiar
en temps de vacances
per presentar-me els exàmens
sabent-me bé les lliçons.

N.º 511 — MANEL ALIER

M'agrada la nit de lluna
passejar per vora el mar
contemplant-ne la grandesa
i admirant la immensitat.

N.º 512 — LLORENS ALIER

VIOLET: Sols en llegir-te
hores felices m'has dat
si em dessis el «Pathé Baby»
mon plaer fora combat.

N.º 513 — JACINT / M. T

El piano molt m'agrada
i per això n'aprenc sempre
perquè així alguna vegada
jo pugui ser-ne un bon mestre.

N.º 514 — M. PASCUAL

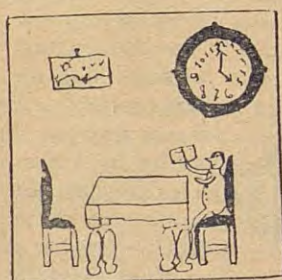
Si m'agrada fer neteja
i traficant pels fogons
no m'agrada que la mare
em faci sorgir mitjons.

N.º 515 — MERCÉ CASTELLV

A la Plaça de Catalunya
cada diumenge jo vaig
a ballar la nostra dansa
que's dels catalans esplai.

N.º 516 — EUGENI PRAT

Em plau llevar-me matí
rentar-me amb aigua freda
i repassar lo d'estudi
per tenir la feina feta.

N.º 507 — J. SANTAELLA

Poder fer de paleta
es lo que m'agrada més
per remanar la gaveta
i guanyar forces diners.

N.º 518 — RAMON RIEMBAU

A mi m'agrada pintar
amb bons pinzells i pintura
en un bon marge ben pla
i pintà amb molta finura.

N.º 519 — IGNASI TINTORÉ

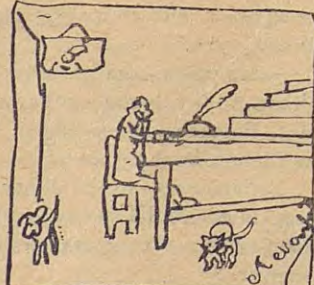
Mitja vida tinc passada
tranquil en sense fer res
m'agradaria el que'm manca
passar-la fent lo mateix.

N.º 520 — JOSEP M.º GIMENEZ

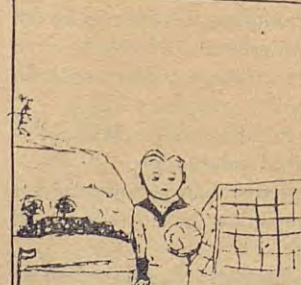
A mi em dis reu el futbol
perquè és cosa molt formosa
hi juga tothom que vol
mentre pugui donar cosses.

N.º 521 — ANTONI MARFIL

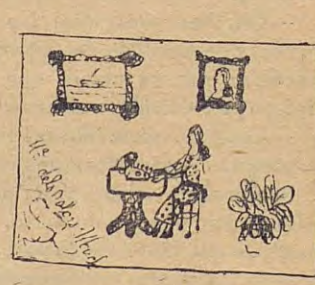
A mi m'agrada molt
capficar-me un ratet
per a poder pendre part
al concurs del VIOLET.

N.º 522 — JOSEP ALIER

El futbol a mi m'encisa
és l'esport que més m'encanta
prò un aparell «Pathé Baby»
és lo que mon cor més aima.

N.º 523 — M.º DOLORS UBACH

Prefereixo escriure a màquina
perquè molt depressa és va
i perquè el temps la ploma, i tinte
fa de bon estalviar.

UN RETAILLET DE CADA COSA

TRENCA - CLOQUES

On és la mestressa d'aquesta casa?

EL JOC DE LA TERRA,

L'AIGUA i L'AIRE

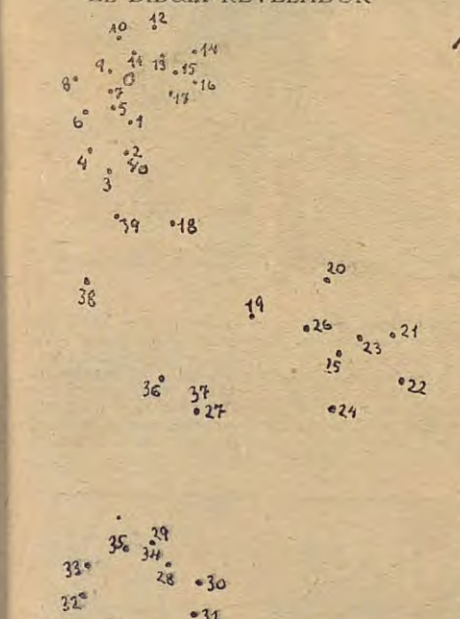
Els que juguen formen un rotlló i un d'ells s'asseu al mig. Aquest té a les mans una pilota o un mocador; compta fins a deu i tira la pilota sobre els genolls d'algun dels seus companys. Si diu *terra* la persona que té la pilota sobre el genoll ha de dir immediatament el nom d'un animal que visqui a terra; si diu *aigua*, algun peix; i si *aire*, algun ocell. Si el que ha tirat la pilota torna a comptar fins a deu sense que aquell que la té respongui tot seguit, aquest ha de pagar una penyora.

Una g'tana diu la bona ventura a un xicot molt trempat:

— Et casaràs amb una dona que't pegarà, tindràs molts fills i seran més dolents que la pesta; la sogra et martiritzarà a cops d'escombra...

— Prou! Prou!... Això no és el tracte! Vostè m'ha dit que em diria la bona ventura!...

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix nsospitat.

— El teu nas tan rodanxó, em farà de penjadó

L'ESTACIO MES IMPORTANT DEL MON PER LA SEVA XARXA DE VIA FERRIA.

Es França a qui cap l'orgull de posseir l'estació més important del món per la seva xarxa de via fèrria. És el departament Seine-et-Oise a qui cap aquest honor.

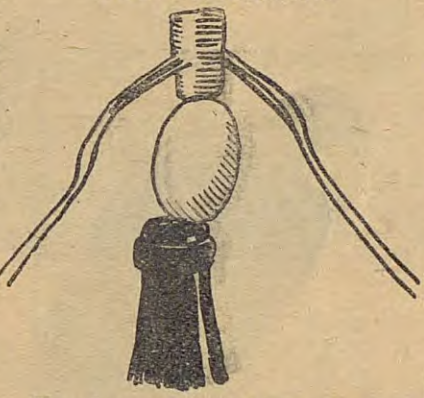
En efecte, el petit poblet de Juvisy rep de París per les estacions d'Orléans i de P. L. M., un farcell de trenta vies que ell extén tot seguit en forma de ventall sobre tota la França al sud i a l'oest de París i sobre Suïssa, Itàlia, Espanya i Portugal.

Els pares llegeixen una lletra del noi que és a soldat:

— Mira: diu que és a la Primera Companyia.

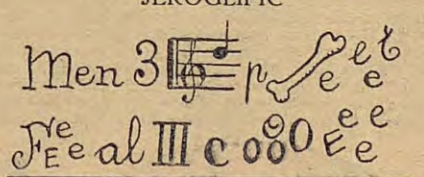
— Ai el meu fill! Sempre ens ho havia dit el senyor mestre que era un xicot molt intel·ligent!

L'OU EQUILIBRISTA

S'agafa un tap i s'hi fa un clot en un dels extrems, suficient per adaptar-lo a la punta d'un ou. Després, s'hi claven dues forquilles que fan de contrapès. La figura adjunta, indica com es fa l'equilibri.

JEROGLIFIC

POSTISSOS

No és pas ahir la data del començament de l'ús de postissos per les senyores. Ve'taci lo que llegim en una escriptura del segle XIII a propòsit de açó: «Les desgraciades que patien sobre el seu cap els cabells d'altre, no gosa-

rien pas, certament d'estirar-se damunt del seu lit, si hi havien de trobar una mà a qualque altre troç d'un cadàver de dona. Com poden doncs sense estremir-se portar damunt del cap una cabellera morta? Elles ignoren sens dubte lo que digué un jorn l'emperador Enric VI. Una tarda, aquest magnat, era estirat en el seu lit, l'emperadriu qui devia deixondir-lo posà damunt dels seus ulls tot l'edifici de la cabellera amb la corresponent gran quantitat de cabells postissos.

En veure això, l'emperador cridà els seus servents hi els digué:

— Depressal depressal! Treieu de ma cambra aquesta despulla de mort i tireu-la al foc. Jo vull una esposa ben viva i no que la meitat sigui morta!...

CONVERSIO D'UNA CREU GREGA, EN UN QUADRAT

El problema consisteix, en convertir una creu de paper, com la que indica la figura, en un quadrat que tallant-la amb dos cops d'estisora rectilinis.

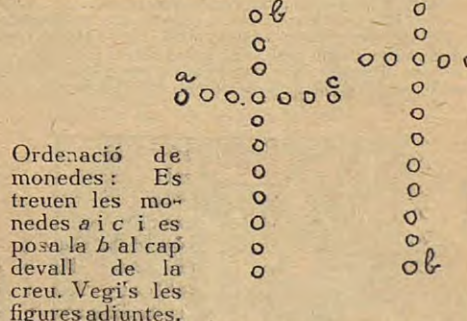

Formar amb aquestes lletres el nom d'una població important.

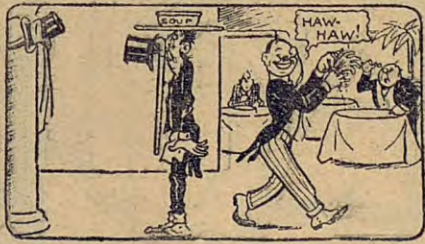
Solucions al número passat. Jeroglific:

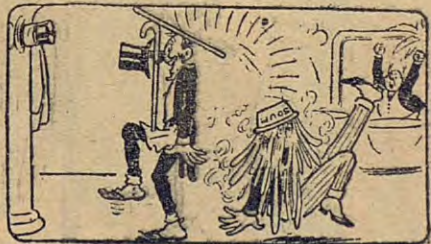
Una casa amb moltes portes fa de mal vigilar. Frase feta: Pesar figures. Divisió d'un terreny es divideix en la forma indicada en la figura adjunta.

Ordenació de monedes: Es treuen les monedes a i c i es posa la b al cap de vall de la creu. Vegi's les figures adjuntes.

— ts un beneit del cabaç pi. de mi, no t'en riuràs

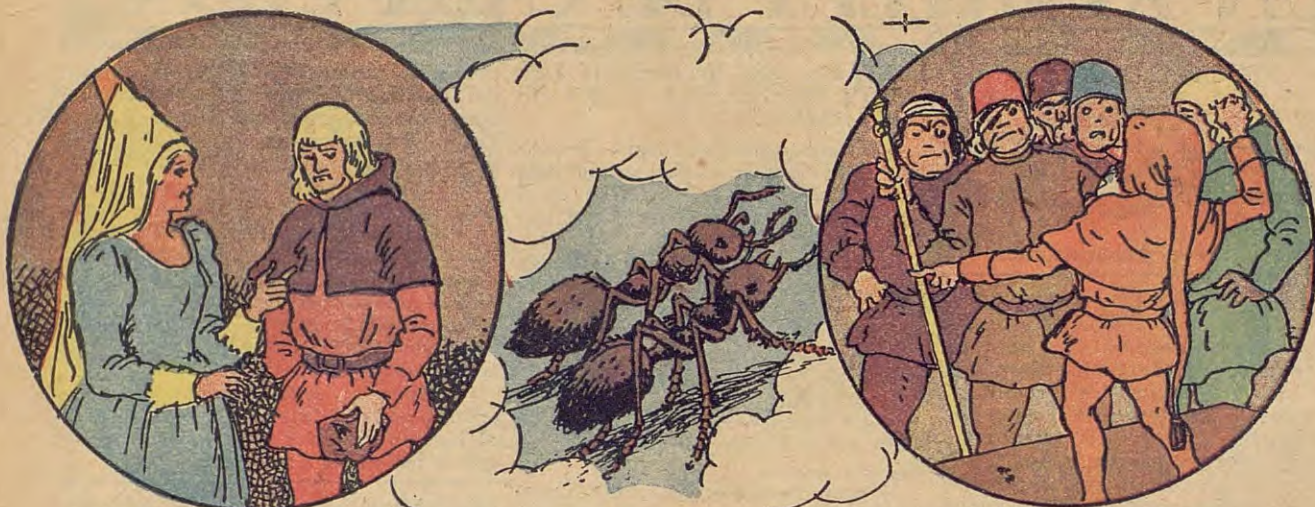

— Reno! Quina empastifada! — Apa! Ja me l'has pagada!

EN MIQUELÓ I LA CATARINA - III

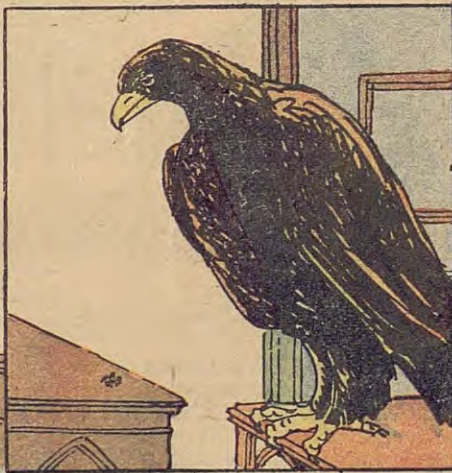
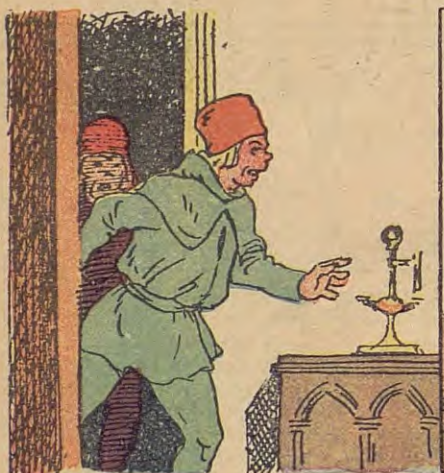
(Continuació)

per MIRET

1, 2 i 3. Na Catarina, que coneixia la falsedat del nan, no rebé amb l'alegria que fóra de pensar, la nova del casament. Ans, el contrari; s'apressà a advertir en Miqueló el perill que corrien d'ésser traïts, especialment ell, que havia vengut moralment el geni. — No t'espantis, per això — féu el jovecencell. I amb la poteta de la formiga al palmell de la mà, digué: — Valga'm, formiga. — Què vols? — exclamà la formiga, apareixent tot seguit. — Que ens facis tornar formigues. — I en un tancar i obrir d'ulls quedaren convertits en formigues i els fou facilíssim d'introduir-se a la cambra del nan. En aquell precís moment, aquest donava ordre d'empresonar a en Miqueló i de tallar-li el coll.

4, 5 i 6. Els criats del geni es repartiren pel palau

buscant per tots indrets el minyó, però, està clar, no el trobaren en palla ni en pols. Llavors en Miqueló digué: — Valga'm la formiga! — I aparegué aquesta novament. — Què voleu de mi? — Que ens tornis persones altra cop. — I, dit i fet, foren el que en veritat eren. Aleshores demanaren: — Valga'm l'àliga! — I l'àliga es presentà. — Voldriem — digué en Miqueló — que ens traslladessis al meu poble. — Prou és cosa fàcil. — I agafant-se un a cada pota de l'àliga, empueraren el vol. 7, 8 i 9. Després de tres dies i dues nits, arribaren al poble. Remerciaren l'àliga i es despediren d'ella. Mentrestant, en veure el geni que en Miqueló s'era fet escàpol, havia llencat als quatre vents aquest encantament: — Quan algú abraça a en Miqueló, que aquest perdi la memòria! — Més tornem als dos jovecencells. Com que estaven molt cansats, el minyó digué: — Quedem-nos a l'hostal! Ara ja és nit i els pares són segurament a dormir. — Però en Miqueló no pogué aclucar els ulls pensant en ells i en l'alegria que tindrien en tornar-lo a veure després de creure'l perdut per a sempre. I no podent esperar més, se'n hi anà, decidint tornar a cercar després la Catarina... Ja podeu suposar quina fou l'alegria dels pares d'en Miqueló i d'ell mateix, en poder-se abraçar altre cop! — I com ha sigut? — Què t'ha passat? — feren els vellets.

profundament emocionats, Però el minyó no es recordava de res. — No em feu preguntes, car la memòria em falla. El principal és que tornem a estar plegats. — I ja no pensà més en la Catarina.

(acabarà)